

מפעלים

ספורט לאומי

אחד הגורמים המעכבים מתמיד את התפתחותם של ענפי הספורט במדינה הוא מחסור מחריד במתקני ובמגרשי ספורט. אחוז מגרשי הספורט ובריכות השחייה בישראל, הוא אחד הנמוכים בעולם. הסיבה לכך נבעה אולי מהעובדה שיהודים מוכנים לתרום מכספם לכל מיני מסורות, מבתי-יתומים ועד היכלי-תרבות, ורק לא למטרות ספורט. למעשה גם איש לא ביקש זאת מהם מעולם. כמעט בכל העולם קיימים ארגונים פילנדרופיים לאומיים, שמטרתם היא הקמת מגרשי משחקים ומגרשי ספורט. חברת מגרשי הספורט הלאומית של בריטניה למשל, הקימה במשך שלושים ושלוש שנות קיומה, קרוב לעשרת אלפים מגרשי משחקים וספורט. גם בארץ הוקמה לפני 16 שנה, באמצע מלחמת העולם השנייה, חברה דומה. גורמן לוריא, יהודי דרום-אפריקאי, שהיה כתב צבאי בצבא הבריטי, ראה את המחסור במגרשי ספורט בארץ, הקים את האגוד למפעלי ספורט. הוא פנה למספר נדיבים בארץ, בדרום אפריקה ובמצרים, כל אחד מהם תרם שש מאות ל"י, ובסכום של 12 אלף ל"י הקים לוריא את מגרשי הספורט ומתקני ההתעמלות הראשונים של האוניברסיטה העברית, על ידי הצופים בירושלים.

מהכנסותיהם יחזור לקופת האיגוד של הקמת מתקנים נוספים.

כדורגל

השם ושאר תמיד

על המשחק בין מכבי תל-אביב לבין מכבי נתניה שנערך בשבת, בו ניצחה תל-אביב כשיעור 0:1. כתב שיע גלזר:

רק נגמרו המשחקים בשבת, הלכתי לגראגי, לקחתי ארבעה טו והתחלתי לעבוד על קו ירושלים. איך שאני מגיע לפיני ירושלים עוצר אותי פתאום טרפיק. נורא נבהלתי. כל האנשים באוטו התחילו להתרגז, מפני שהם בעצמם ראו, שלא עשיתי שום עבירה ולא נסעתי במיוחד מהר. הייתי בטוח שהוא כבר עושה לי רפורט. בסוף השוטר פותח את הפה. ומה הוא אומר לי? הוא שואל אותי רק: "כמה כמה?" כשאמרתי לו אחד אפס לטובתנו, הוא לא האמין כל כך מהר, מפני שהוא יודע ששיחקו נגד מכבי נתניה ואותם קשה מאוד לנצח. אפילו הפועל פתח תקוה, במשחקי גביע העשור, הפסידו נגדם פעמיים. כי כמו שידוע לכם, מכבי נתניה שינה את שמו למכבי בונקר-עלינו על המגרש ותיכף ראינו שהם ממשיכים לשחק באותה השיטה כמו תמיד: שמונה שתי קנים סוגרים את השער, שני חלוצים רצים למעלה לראות אולי ילך להם לתפוס איזה כדור, ואחד עומד באמצע ועוזר פעם לאלה ופעם לאלה.

בהתחלה הראינו משחק טוב, והקהל לא האמין שזה אנחנו. מה, איך זה יכול להיות שאלה מכבי, צעקו עלינו, הם

גורמן לוריא (שמאל) חונך את מגרשי הספורט של האוניברסיטה * רבות, מתחילים לבנות.

משהקים טוב. רמי לוי אפילו לקח כדור מהאוויר, והראה לו את הכיחן לשער של נתניה. הם אמנם טענו שזה היה שער מבודל, אבל מי האמין להם? אפילו השופט לא.

הזדמנות לחיינה. אחרי שהיה לנו כבר יתרון של שער, חשבנו שבמחצית השנייה ילך לנו לקרוע להם את הרשת. כי אנחנו ידועים בתור כאלה, שנותנים תמיד פניש טוב. אבל פה התהפך הסביבון. הם התחילו להיות טובים ואנחנו הרעים. הם אפילו התחילו לעבור להתקפה, ולא היה חסר הרבה שיכניסו לנו שני שערים, אחד של שרגר ואחד של היינה. ביחוד להיינה הייתה הזדמנות בטוחה, כשעמד עם כדור לבד מול השער. אבל האינסטינקט בעל הנסיון של בנדורי לא היטעה אותו. וברגע האחרון הוא הציל לנו נקודה או שתיים. אחרי המשחק נשארת לראות את המשחק של הפועל תל-אביב נגד הפועל פתח-תקוה. זה היה משחק של קבוצה טכנית, פתח תקוה, נגד קבוצה לוחמת, תל-אביב. והקברו צה הלוחמת ניצחה. ביחוד היה טוב בהפועל תל-אביב אחי, חיים גלזר. והקהל צעק אלי: "היי, שיע, אחיך יותר טוב ממך." מה לעשות? ככה זה. באסה זה מגרש משפחתי. פעם אחי טוב ופעם אני. אבל השם גלזר נשאר תמיד.

מקור

פני החכמה

שלוש, בסירה אחת (בעריכת יחזרה האזרחי ויצחק שמעוני, ציורים מאת יוסי סטרן — ספריית מעריב — 137 עמודים). זהו מבחר ממה ששודר (ולא שודר) בתכנית הבידור הטובה ביותר של קול ישראל. הקורא הנכון, היודע לכוון את פניו, ימצא רבות. לדוגמה: מה היה כותב בספר האורחים של

זהב בבור

חלקת אלזוהים הקטנה (ארסקין קולדוהל, עברית: אריה חשביה, הוצאת ע"י דית, 284 עמודים) היא החלקה הנוצריה ש"טאי טאי, בעל אחוזה קטנה בדרום, מקדיש אותה לאלוהים. אך מאחר והוא שוגה בי חלומות כי בארמיתו מצוי זהב, הוא שוקק להעבירה בכל פעם לחלק אחר של נחלתו, כדי שהזהב שיתגלה לא יפול בחלקו של אלוהים. הרקע: אותו רקע טרגי של קולדוהל, המוכר כל כך מדרך הטבק.

ספרים צפראוני ורוזנמלד "חביבי, נגמרה הקריירה..."

ויל טומסון הוא חתנו של טאי טאי. אין הוא בן כפר. הוא בן עיר קטנה, ש"חשביה מתפרנסים מעבודה במטויה. אך המטויה של סקוטסביל מושבתת זו שנה שלמה, מאחר שהפועלים מסרבים לעבוד בשכר הרעב שבועי המטויה משלמים. גם לוויל טומסון חלום. הוא חולם על היום בו יוכלו כל הסועלים לעבוד במטויה בשכר המתקבל על הדעת. הוא חולם חלום זה מול חלונותיהם הפתוחים של שכניו, שריוח תב"שיל לא עלה מהם זה זמן רב, כשם שטאי טאי חולם על הזהב באחוזתו החפורה בוררות בורות, בהם חפש את הזהב.

המדינה איש הוליבורד ססיל ב. דהמיל: "מדינה נהדרת בשביל במאים. אין יום בלי יום טרט."

מה ההיפך משתי מטריות פתוחות בגשם?

שני קיוסקים סגורים ביום חמסיך. מה היה צריך לכתוב על המצבה שעל קברו של ויליאם שקספיר?

ויליאם שקספיר, דרמטורג, נולד בסטרט-פורד, נקבר ב"אחל".

ועל זאת של דון דואן?

כאן מונח דון ז'ואן, חפעת — לבדו. גם את השלישית. אוסף זה אינו

אלא אפס קצה החכמה. מה, למשל, היה קורה אילו בני ישראל לא היו יוצאים ממצרים? פשוט מאד, סבור ספן הסירה אמי נון אחינעמי — היינו עכשיו חברים בליגה הערבית. ודן בן-אמוץ מסביר שאילו הייתה לאנשים יד שלישית אפשר היה להגיד: "אחת ידו עושה במלאכה, השנייה אווזת בשלה, והשלישית מנגבת את הויעה." וליתר בהירות, מעיר בן-אמוץ, הייתה כל נערה המכ"בדת את עצמה יכולה לומר — "תוריד את הידיים, גם את השלישית."

גבריאל צפראוני סבור כי האושר לו מיחל ורסי הוא "למות במיטה שלו ולא בסיביר" ולדעת שלום רוזנפלד אומר, לפרידה, הי תלמן לקרבנו: "חביבי, נגמרה הקריירה שלך כבלתי חלוי."

תרגום

גשר הניר

הגשר על הניר שונה רק בפרטים מעטים מן הגשר על הברד. בעיקר שונה הוא בי סימוניו, בו מצלתי הקולונל גיקולסון למנוע את הריסת הגשר. הבדלים אחרים, שלא הוק"ל, טעמים טובים, על הפסקול, הם שיחים בריטיים-חיליים מסויימים.

שאהארוון בהם, הצד השני של המטבע, פורט רק בודוש שטבר, מספר על צרפתי בעל מטעי גומי במאלאיה שאשתו האמריקאית רוצה לחזור אל המתמרדים הקומוניסטים לטובת בעזרת רעיון אחבת הזולת.

לוויל טומסון — מנהיג השובתים, אשר שתי רגליו מוצקות על קרקע המציאות, יש תכונה אחת משותפת עם טאי טאי, הי שוגה בהזיות וזב שאין להן שחר: שניהם אוהבים את מה שטאי טאי מכנה "כוח החיים", המתבטא לגבי ידם באהבה. ולא חלילה, אהבה רוחנית, אלא פעולה האהבה עצמה. לכן אין טאי טאי מוצא פגם בכך שבתו שוכבת עם גבר, אותו היא מכירה רק חצי שעה. להיפך, הוא נהנה מהמחווה, לכן גם אינו נוחף בכלתו המתמסרת לויל, גיסה, כי "אלוהים ברא נערות יפות וברא גברים, ודי היה בואת כאשר אדם מנסה ליטול בת זוג לעצמו בלבד, הרי הוא כופה יגון וסבל על זולתו". וטאי טאי מאמין באלוהים. לא בזה המוכר בדרשות הי כנסייה, אלא באלוהים שבגוף, לו הוא מקצה את החלקה המשוטטת.

כאשר באק בנו, נאלץ לברוח אחרי שי רצה את אחיו הבכור משום שזה רצה לקחת ממנו את אשתו, מעתיק טאי טאי את חלקת האלוהים אל מתחת רגלי בנו הבורח. אולי בזה יצליח להעניק לו את האושר. על למרות שהספר שם את הדגש, לכאורה, על ההרפתקאות שבנות טאי טאי מנהלות עם הגברים בתוך המשפחה ומחוצה לה, עוברת בו, כחוט השני, השאיפה לאושר, ואולת היד של האדם שאינו יכול להשיג אותו.

טוען טאי טאי, על חורבות משפחתו שי נהרסה מחמת הקנאה: "מישהו התל בנו ונשה אותנו לצחוק. הברוא נתן את נשמו תינו בגוף של חיה וכפה עלינו לנהוג ככני אדם. זה היה שרש הרע. איך האדם יכול לחיות לפי צו רגשותיו ומחצו את דרשות המיטיבים בכנסיות. אדם יכול לחיות לפי רגשותיו — או לפי מצוות המיטיבים. האחרונים מולידים את צרותינו". וכך, מה אחר שאינו יכול לשנות את החיים, בורח טאי טאי וחוזר אל מעמקי הבור, בו הוא מחפש את הזהב חמש עשרה שנה.